

— Монахиня Теофана рядко излиза от своя манастир и не обича да се среща със светски люде. Ала преди малко дойде находник, който ми предаде волята ѝ: да припомня на Ваша светлост хубавите дни, които е прекарала в Константинопол под Вашето мъдро ръководство.

— О, това е много ласкаво казано. Напротив, мъдростта на императрицата извикваше почуда и у стари влѣхви като мене.

В това време царевата майка се извини, че е много уморена от радостното вълнение, и моли да извинят отсъствието ѝ. Ала всички разбраха, че белите коси на старата царица не подхождат за неспирните, весели смехове на бѣбривите дами, които напразно се мъчеха да се държат поддържано в това необикновено за тях общество. Сякаш това не бе царски двор, а монашеска обител. Тѣй строги бяха погледите и усмивките на хубавия ~~нашеки~~ български цар, тѣй свенливи очите на болярските дѣщери, тѣй несмели словата на младите войводи. А острият, изпитателен взор на севастократор Александър просто смразяваше. Дори ~~и~~сам император Роберт почувствува настойчивостта на сивите му ~~зѣници~~, които тѣй много напомняха Калояновите, леко се смути, поглади с неуверена ръка тъмните кѣдрици на челото си. Може би прѣстите му щяха да трепнат още по-припряно, ако в този миг ~~мо~~жеше да чуе думите, които севастократорът казваше на своя съсед, кастрофилака Добрил:

— Горко им на латините с тоя нехвелит император... Но толкова по-добре за нас. Като го видят в Константиновград ще се разкаят за приготовленията, които правят по случай увенчаването му на 25^{ти} този месец...

Плещестият кастрофилакт се усмихна. Пи вино, закри уста с десница сякаш избѣрсваше гѣстите си рижи мустаци и тихо отвѣрна:

— Тумба, тумба за три дни, ох леле за вси дни... Жалко за тях, че по-стариат му брат Филип дѣо Намур, не се е съгласил да